

Đạo Thanh

Hồi 16

Ý Đồ của Vương Lão Tiên Sinh

U

ương lão tiên sinh đương nhiên không thể vô duyên vô cớ mà chết.

Lão luôn luôn tin tưởng lão tuyệt đối có thể sống lâu hơn bất cứ người nào cùng cỡ niên kỷ với lão.

Lão luôn luôn tin tưởng kim tiền là vạn năng, luôn luôn nghĩ trên thế giới không có chuyện gì kim tiền mua không được, thậm chí bao quát luôn cả sức khỏe và sinh mệnh.

“Số sáu”, “số mười sáu”, “số hai mươi sáu” đều đã chết, đều chết trong tay Diệp Khai, không ngoài ý liệu của Vương lão tiên sinh chút nào.

Cái chết của người bọn chúng, xem chừng vốn là chuyện trong ý liệu của lão.

--- Lão biết rõ ba người bọn chúng nhất định chết, tại sao còn muốn sai ba người bọn chúng đi chết ? Tại sao không để ba người bọn chúng đồng thời xuất thủ ? Điểm đó cả Ngô Thiên cũng không quá minh bạch, gã chỉ minh bạch chuyện Vương lão tiên sinh giao cho gã làm, gã nhất định phải làm.

Vương lão tiên sinh muốn gã mang ba người đó trở về, không cần biết là sống hay là chết, đều phải mang trở về.

Ngô Thiên đã làm vậy.

“Nếu quả bọn chúng đều đã chết trong tay Diệp Khai, ta nhất định nội trong bốn canh giờ phải nhìn thấy thi thể của bọn chúng”.

Trước khi Ngô Thiên đi, Vương lão tiên sinh điềm đạm dặn dò chuyện đó, chuyện đó là chuyện không dễ gì làm, nhưng Ngô Thiên cũng đã làm được.

Bọn chúng chết lúc chính Ngọ, đến hoàng hôn Vương lão tiên sinh đã nhìn thấy thi thể của bọn chúng.

oOo

Tịch dương vẫn vũ trên thác nước, ánh kim lóe động, dòng thác bắn tung tóe.

Tô Minh Minh lắng lắng nghe Diệp Khai kể, trầm tư một hồi rất lâu mới

ngẩng đầu hỏi Diệp Khai:

- Không cần biết người đó là ai, y đã muốn ba người đó đến giết chàng, tại sao lại không muốn bọn chúng đồng thời xuất thủ ?

“Vốn lúc đầu ta cũng nghĩ không ra điểm đó”. Diệp Khai đáp: “Nhưng hiện tại ta đã minh bạch rồi”.

- Chàng nói đi !

“Y phái ba người đó đến, là để thử nghiệm võ công của ta”. Diệp Khai đáp: “Lộ số kiếm pháp võ công của ba người đó hoàn toàn bất đồng, phương pháp giết người cũng không giống nhau”.

“Y phái bọn chúng đến, là vì muốn xem chàng làm sao xuất thủ giết bọn chúng ?” Tô Minh Minh hỏi.

Diệp Khai gật đầu.

- Nhưng y đã muốn coi chàng xuất thủ, tại sao không thân hành đến ?

“Không cần”. Diệp Khai đáp: “Y không cần ra mặt”.

- Tại sao ?

“Y chỉ cần xem được ba thi thể đó trong vòng hôm nay là đủ rồi”. Diệp Khai đáp.

- Tôi không hiểu.

“Bởi vì y chỉ cần xem vết thương trí mạng của bọn chúng là đã có thể nhìn thấy cách ta xuất thủ”. Diệp Khai đáp: “Cũng như năm xưa ‘Bạch Vân Thành Chủ’ Diệp Cô Thành một kiếm cắt đoạn một cành hoa, Tây Môn Xuy Tuyết từ vết chém trên cành hoa đó đã thấy được sự thâm hiểm của kiếm pháp của y”.

--- Đó không phải là truyền thuyết, cũng không phải là thần thoại, một vị cao thủ chân chính, tuyệt đối có thể đạt đến mức đó, tuyệt đối có thể từ miệng vết thương xem ra chiều sâu của võ công một người.

“Nhưng y nhất định phải nội trong bốn canh giờ nhìn thấy thi thể”. Diệp Khai nói tiếp: “Nếu không thời gian nếu quả để trôi qua quá lâu, vết thương có thể co thắt biến hình”.

Tô Minh Minh lại trầm tư một hồi, chợt thốt:

- Tôi không hiểu.

- Nàng không hiểu chuyện gì ?

- Tôi đã biết mục đích của y là muốn xem võ công của chàng, chàng vì sao vẫn phải xuất thủ ?

“Thứ nhất, ba người đó nếu quả liên thủ xuất kích, ta vị tất có thể ứng phó được.

Thứ hai, lúc đó ta còn chưa biết mục đích của y". Diệp Khai cười đáp: "Ta nhờ vào chuyện người thứ tư nói muốn đem thi thể của bọn chúng về mới nghĩ ra".

- Lúc nghĩ ra vẫn không quá muộn, sao chàng còn để gã đem thi thể đi ?

"Bởi vì ta muốn biết y thật ra là ai ?" Diệp Khai đáp.

- Chàng muốn theo dõi người thứ tư đang chuyển vận thi thể để truy ra nơi hạ lạc của y ?

- Đúng.

- Vậy chàng có truy ra không ?

- Nàng nói thử coi ?

o0o

"Vô luận dưới bất kỳ tình huống nào cũng đều không thể để người ta truy ra hành tung của người".

Câu nói đó, Vương lão tiên sinh tịnh không dằn dò Ngô Thiên, nhưng Ngô Thiên lại biết.

Muốn làm được chuyện đó, đương nhiên là một chuyện rất khó khăn, Diệp Khai tuyệt không phải là một tên khờ, chàng nhất định có thể biết rõ mục đích Ngô Thiên vận chuyện thi thể.

Diệp Khai nếu quả muốn theo dõi một người, trên thế gian đại khái không có ai có thể trốn tránh được.

Nhưng khi Ngô Thiên gặp lại Vương lão tiên sinh, gã thật sự tin không có ai có thể theo dõi gã đến đó truy ra nơi hạ lạc của Vương lão tiên sinh.

Gã thậm chí còn có thể đem đầu gã ra đánh cá.

Gã tại sao lại có thể tin chắc như vậy ?

o0o

Diệp Khai đương nhiên không thể bỏ qua bất cứ chỗ nào Ngô Thiên đi qua, bất cứ chuyện gì Ngô Thiên làm qua, thậm chí cả những chi tiết nhỏ nhất xem chừng không quan trọng, Diệp Khai đều không bỏ qua.

Ngô Thiên dùng một cỗ xe lớn mướn trong chợ để chở ba thi thể của bọn Lâm

Quang Tăng đi.

Đêm hôm qua gã đã mượn sẵn cỗ xe đó, trả tiền gấp sáu lần lúc bình thường cho người đánh xe, dặn người đánh xe đợi cả đêm ở vùng phụ cận.

Lão Trương đánh xe làm nghề này đã hai ba chục năm, tuyệt đối không có quan hệ gì với bọn chúng.

Trong thành Lạp Tát, tiệm quan tài lớn nhất tên là “Liễu Châu Lâm Ký”.

Quá chính ngộ không lâu, Ngô Thiên đã mang ba thi thể của bọn chúng đến “Liễu Châu Lâm Ký”, xuất ra một số tiền gấp ba mức bình thường, mua lại ba cỗ quan tài gỗ thượng hảo hạng mà ba người khác đã đặt mua từ trước.

Gã thân hành giám sát tên đạo tỳ của tiệm “Liễu Châu Lâm Ký” đem ba thi thể nhập liệm, tuy dùng hương liệu chống thối rửa tốt nhất, lại không cho phép ai động đến thi thể bọn chúng, thậm chí cả cột vải liệm cũng không cho.

Sau đó gã thân hành áp giải ba cỗ quan tài đó đến nghĩa địa lớn nhất dưới chân núi ngoại thành, mang một thầy phong thủy có danh tiếng nhất trong thành Lạp Tát đến tuyển chọn một khu mộ địa.

Mộ địa hướng về phía mặt trời mọc dưới chân núi, đám đào mộ đều là những tay rành nghề, không tới một canh giờ quan tài đã nhập thổ.

Trong vòng một canh giờ đó, mộ bia đã khắc xong, còn khắc đủ ba tên Lâm Quang Tăng, Trần Văn, và Mã Sa ba người.

Ngô Thiên lại thân hành giám đốc việc đặt mộ bia, còn thắp nhang và đốt giấy tiền vàng bạc đưa tiễn.

Y còn đứng trước mộ uống ba chén, chừng như nhỏ vài giọt lệ rồi mới bỏ đi.

Mỗi một chuyện Ngô Thiên làm đều rất bình thường chính đáng, đều là chuyện một người đưa tiễn bọn bằng hữu đã qua đời cần làm, cả một chút nghi vấn đều không nhìn ra được.

Nhưng đến hoàng hôn, Vương lão tiên sinh đã xem thấy thi thể của bọn Lâm Quang Tăng ba người.

o0o

Nghe đến đó, Tô Minh Minh hỏi:

- Y đã gấp rút muốn xem vết thương trí mệnh trên thi thể của ba người bọn chúng, thuộc hạ của y tại sao lại gấp rút chôn cất thi thể của bọn chúng ?

Đó là vấn đề chủ yếu, cũng là vấn đề rất khó giải thích trả lời.

Diệp Khai lại phảng phất đã biết đáp án, chàng cười cười, chợt hỏi Tô Minh Minh:

- Trong thành Lạp Tát có sư phụ phong thủy họ Liễu, tên là Tam Nhãn, nàng có biết không ?

Tô Minh Minh gật đầu.

- Con người đó bình thường thích làm gì ?

“Thích đánh bạc”. Tô Minh Minh đáp: “Lão luôn luôn nghĩ mình không những đánh bạc giỏi, còn đoán rất chuẩn, chỉ tiếc đổ mười lần thua hết chín lần”.

- Lão có phải luôn luôn rất cần tiền không ?

- Phải.

Diệp Khai chợt cười cười:

- Nàng có chịu cá độ không với ta không ?

- Cá cái gì ?

- Cá là lão Liễu Tam Nhãn hiện tại nhất định đã chết.

Cũng may Tô Minh Minh không cá, nếu không nàng nhất định thua hết tiền.

o0o

Trên thế gian có rất nhiều chuyện xem ra rất phức tạp huyền diệu, đáp án thông thường đều rất đơn giản, chuyện này cũng vậy.

--- Ngô Thiên đã sớm chuẩn bị khu mộ địa đó, đã sớm đào một địa đạo, để tránh bị Diệp Khai hoài nghi theo dõi, cho nên mới tìm Liễu Tam Nhãn làm bình phong.

--- Liễu Tam Nhãn đang cần tiền, Ngô Thiên dùng tiền mua chuộc lão, đợi đến khi sự việc đã thành, đương nhiên là giết lão diệt khẩu.

Dùng phương pháp đó, không còn nghi ngờ gì nữa, là phương pháp duy nhất có thể tránh khỏi sự theo dõi của Diệp Khai, cũng chỉ có phương pháp đó mới có thể mau chóng mang thi thể của ba người bọn chúng về tới.

o0o

Tịch dương càng đỏ, đỏ như máu.

Bờ má mềm mại của Tô Minh Minh ngênh đón tịch dương, trong tròng mắt lấp

lánh ánh hoàng kim của hoàng hôn, cả lông mày của nàng trong tịch dương cũng phảng phất nhuộm một màu hoàng kim.

“Không cần biết ra sao, ba cỗ quan tài của ba người chết không thể bay lên trời được. Không cần biết ba cỗ qua tài vận chuyển qua địa đạo đến đâu, đều phải cần người khiêng”.

- Đúng.

- Khiêng ba cỗ quan tài nặng như vậy, không cần biết khiêng đến đâu, ít nhiều gì cũng lưu lại một chút dấu vết.

“Theo tình lý mà nói thì đáng lẽ là như vậy”. Diệp Khai lại cười một cách thần bí.

“Theo tình lý gì ?” Tô Minh Minh hỏi.

--- Cửa ra địa đạo vô luận là đồng cỏ hay đất hoang mạc, vẫn là đất, muốn vận chuyển ba cỗ quan tài đó, trên đất nhất định để lại dấu tích.

--- Vô luận bọn chúng dùng người khiêng, hay là dùng xe kéo, trên đất đều có thể có dấu tích lưu lại.

Nhưng Tô Minh Minh lần này nếu quả dám cá độ với Diệp Khai, người thua lại nhất định vẫn là Tô Minh Minh.

Bởi vì cửa ra địa đạo không xa lắm, có một con sông nhỏ, tuy nước sông chảy gấp, muốn dùng bè gỗ vận chuyển ba cỗ quan tài đó vẫn là chuyện có thể làm.

--- Vô luận là nước sông, nước hồ, hay nước biển, trên nước tuyệt đối không thể lưu lại vết tích gì.

Người bị truy tung chỉ cần hạ xuống nước, cho dù là chó săn ưu tú nhất, huấn luyện nghiêm mật nhất cũng không truy ra nổi.

oOo

Mây hồng hoàng hôn, núi xa xanh thắm, sông siết cuộn cuộn, thác đổ bắn tung tóe vào vách đá bên dưới, tia nước như những cánh hoa lắc rắc lên mặt Tô Minh Minh.

Giọt nước thấu ánh kim, phảng phất như những giọt lệ rơi từ tròng mắt khả ái của Tô Minh Minh, nhìn những giọt nước vương vấn trên mặt Tô Minh Minh, trong mắt Diệp Khai phảng phất như đắm chìm trong một thứ cảm giác say sưa.

Xa xa trên dãy núi nơi mặt trời lặn, một cánh ưng cô đơn đang tung lượn vòng vòng, có cơn gió từ viễn phương xô tới, lại trở mình bay ngược trở lại viễn phương.

Không ai biết gió từ đâu thổi tới ? Lại bay trở ngược về đâu ? Thổi đến lúc nào mới

ngừng hẳn ? Gió cuốn phát phơ mái tóc của Tô Minh Minh, vuốt ve những giọt nước trên mặt nàng, đợi đến lúc gió đi rồi, nàng mới ngẩng đầu nhìn Diệp Khai.

“Xem kiểu này chàng chừng như vô phương biết được y là ai ?” Tô Minh Minh thốt: “Tất cả mọi manh mối đều đã bị cắt đứt, ba thi thể đó chắc cũng đã xem rồi, đối với mức độ thâm sâu của võ công chàng, chắc y cũng đã biết”.

“Sai, nàng sai rồi”. Diệp Khai cười cười: “Hiện tại tuy đã vô phương tìm đến y, nhưng cái đuôi của y đã lộ ra, sẽ sớm ngày lộ xuất đầu hồ ly”.

Chàng nhìn Tô Minh Minh dưới tịch dương, lại nói:

- Y đã nhìn thấy thi thể, đã biết võ công của ta đến mức nào, vậy thì y có thể có hành động thứ nhì.

- Hành động thứ nhì ?

“Đúng, nếu không y hà tất phải phí bao nhiêu lực lượng như vậy chứ ?” Diệp Khai đáp: “Y đã phí tổn bao nhiêu tinh thần như vậy, là vì hành động thứ nhì”.

- Hành động thứ nhì là giết chàng ?

“Đúng”. Diệp Khai đáp liền: “Bất quá ta dám bảo đảm với nàng, lần sai lầm thứ nhì nhất định là y”.

“Vạn nhất là chàng ?” Trong mắt Tô Minh Minh phảng phất có chút ưu lự.

- Ta có dự cảm, lần sai lầm thứ nhì nhất định là y.

- o O o -